

Alex Berenson

De bedriegers

Karakter Uitgevers B.V.

Proloog

DALLAS, TEXAS

Ahmed Shakir had op zijn gevoel moeten afgaan.

Hij had de man ontmoet in de Dirt Hole in Oost-Dallas. Ondanks de naam was het een fatsoenlijke kroeg. Tijdens happy hour betaalde je dertig cent voor geroosterde kippenvleugels, en er stond een pooltafel die schreeuwde om nieuw vilt.

De barkeeper heette Dale. Voor tweehonderd dollar per maand keek Dale de andere kant op als Shakir vanuit de wc-ruimte coke verkocht. Shakir was geen Pablo Escobar, maar ook geen gelegenheidsdealer. Vijftien vaste klanten en een stuk of dertig losse. Genoeg om hem bezig te houden.

Shakirs klanten waren aardige blanke mensen. Ze noemden hem Adam. Ze leken het niet erg te vinden dat hij in Caïro was geboren. Hij had zich de geheimen van het succes van drugsdealers eigen gemaakt: hij was zelf geen gebruiker, verkocht niet op de pof en werd niet hebzuchtig. Hij was klein en had weerbarstig zwart haar en donkere ogen. Een onopvallend gezicht, wat hem goed uitkwam.

Maar na die donderdagavond – het was fris voor Dallas in de herfst – ging alles mis. De Bengals en de Falcons speelden op de flatscreen-tv achter de lange houten bar. Katy Perry zong over tienerdromen op de satelliet-radio. Shakir zat op zijn gebruikelijke plek, het zitje bij de wc's. Dale wenkte hem met een knikje.

‘Er is iemand die je gedag wil zeggen.’

De man zat op een kruk voor de tap. Hij droeg cowboylarzen en een zwarte sweater met lange mouwen, die hij had opgestroopt, waardoor een stalen horloge te zien was. Shakir had hem nooit eerder gezien. De Dirt Hole trok kabeltechnenuten, UPS-supervisors. Deze man was chiquer.

Zijn ogen ontmoetten die van Shakir en hij hief zijn Heineken.

Van dichtbij was de huid van de man pokdalig. Het horloge was een Rolex. ‘Ik ben Jake.’ Zijn vingers draaiden rondjes op de bar. Ongedurige handen. Cocainehanden.

‘Adam.’

‘O ja?’ De man keek naar Shakir met een sluwe zijwaartse blik, die in Shakirs keel bleef steken. ‘Volgens de barkeeper ben jij de man die ik moet hebben.’

Shakir herkende zijn accent niet. Hij was geen Texaan. ‘Ik ken je niet.’

‘Dat is geen antwoord. Een meisje dat ik ken zei dat ze hier heeft gescoord...’

‘Naam?’

‘Katrina. Lang. Mooi. Kort blond haar.’

En kille blauwe ogen. Shakir herinnerde zich haar. Ze was naar de Dirt Hole gekomen met een kleine loensende man die Jimmy heette en een steakhouse had. Katrina was langer dan Jimmy en wat uiterlijk betrof van een ander kaliber. Shakir zag heel wat van zulke stelletjes. Je kon geen cokehoer zijn als je niet van cocaïne hield. Toen hij Jake haar naam hoorde noemen voelde hij zich een stuk geruster. Ze was geen drugsspeurder. Ze had Shakir zo ongeveer naar de wc gesleurd om het feestje te laten beginnen.

‘Volgens haar is je waar eersteklas. Zij kan het weten.’

Van mond tot mond, de beste reclame. ‘Waar ben je naar op zoek?’

Jake knikte naar de pooltafel. Een *8-ball* dus. Een achtste ounce oftewel 3,5 gram cocaïne. Ook wel een ‘*partyball*’ genoemd. Genoeg voor een stel vrienden om een nacht door te halen of voor een fervent gebruiker voor een fikse braspartij tot het krijgen van bloedneuzen aan toe. Voor Shakirs vaste klanten kostte een *8-ball* tweehonderd dollar, voor ieder ander tweehonderdvijftig. Veel coke voor een eerste koop, genoeg om Shakir zenuwachtig te maken.

Maar Jakes Rolex duidde erop dat geld geen probleem was.

‘Ben je hier met de auto?’

‘Vliegend op mijn bezem.’

‘Sleuteltjes.’ Shakir hield zijn hand op. Jake leek te begrijpen dat als hij zijn Boliviaans marcheerpoeder wilde hebben, hij moest meewerken. Hij gaf Shakir een Audi-sleutelhanger.

‘Rij voorzichtig. Het is mijn baby.’

Shakir vond de A4 aan het eind van het parkeerterrein, de nachtblauwe lak glansde onder het licht van de straatlantaarns. Standaard zwart-met-witte Texaanse nummerplaat. Shakir liep om de auto heen, zag niets ongewoons, niets wat erop duidde dat de auto van de politie of van de Drug Enforcement Administration was. Het parkeerterrein was die avond na-

genoeg leeg. Geen vreemde bestelwagens van stomerijen of mannen met petten die hem wat al te onverschillig in de gaten hielden. Niet dat hij dat soort aandacht uitlokte.

Shakir trok handschoenen aan en stapte in. De A4 was zo nieuw dat het leer nog fris rook. Wie Jake ook was, hij hield zijn auto onberispelijk. Geen snoeppapiertjes of fastfoodverpakkingen. Het handschoenenkastje bevatte alleen de dunne gebruikershandleiding, geen kenteken- of verzekeringsbewijs. Of pistool.

Shakir reed naar het zuidwesten in de richting van Deep Ellum, nam gas terug voor een stoplicht dat op oranje stond. Toen het op rood sprong, gaf hij een dot gas en sloeg links af. Enkele afslagen later reed hij op Highway 75. Toen in oostelijke richting op de I-30, tussen de grote vrachtwagens. Fijne auto. Hij was geen expert, maar dacht niet dat hij werd gevolgd.

Hij deed een hoop moeite om een 8-ball te verkopen, maar Shakir wist niet wat hij van die man moest denken. Jake was te glad naar zijn zin. Tegelijkertijd had hij het gevoel dat hij een goede klant zou kunnen worden, eentje die zich niet om de prijs bekommerde. Shakir had tot een jaar geleden zo'n klant gehad, een cardioloog in het Presbyterian Hospital, die hij aan een afkickcentrum was kwijtgeraakt.

Shakir reed nog een kilometer of acht door in oostelijke richting, waarna hij terugreed naar de Dirt Hole. Hij parkeerde de Audi op de plek waar hij hem had gevonden, stopte een plastic zakje met drieënhalve gram cocaïne onder de bestuurdersplaats en stapte uit.

Jake stond voor de ingang met zijn armen over elkaar. 'Ik stond op het punt de politie te bellen.' Shakir liep langs hem heen. Binnen namen ze plaats in Shakirs zitje. De wedstrijd van de Mavericks was bijna afgelopen, de Mavericks stonden twintig punten voor op de bespottelijke Brooklyn Nets.

'Ik snap waarom je gek bent op die auto. Hoe kun je hem betalen?'

'Ik ben advocaat.'

'Heb je een visitekaartje?'

'Jij bent niet de enige die een risico neemt. Het interesseert me niet of jouw waar rechtstreeks uit de jungle komt, geef me mijn sleuteltjes...'

Shakir schoof ze over het tafelblad. 'Voor je weggaat een klein gokje. Ik zeg dat de Mavericks winnen.'

'Nu ben je een *bookie*?'

'Tweehonderdvijftig. Ik zeg de Mavericks. Jij zegt de Nets.'

Jake keek naar het tv-scherm. Er ging hem een lichtje op en hij stak Shakir zijn hand toe. 'Oké, tweehonderdvijftig.'

Dertig seconden later was de wedstrijd afgelopen. Jake schoof vijf briefjes van vijftig dollar over de tafel naar Shakir. 'Dat is de laatste keer dat ik op basketbal wed. En wat doen we nu? Doen we het gewoon hier?'

Shakir hield zijn gezicht in de plooi. 'Ga naar huis.'

'Mijn geld...'

'Vergeet niet je stoel te verstellen.'

Jake keek naar de deur. 'Als ik terug moet komen...' zei hij, en toen liep hij op een drafje naar buiten.

Drie minuten later kwam Jake inderdaad terug, en Shakir kreeg het even benauwd. Hij had zichzelf beschermd tegen een typische verkoop-en-arrestatie. Zijn vingerafdrukken stonden niet op het zakje of de Audi. Met de weddenschap had hij zich ingedekt voor het geval iemand zou vragen waarom Jake hem had betaald. Maar als ze eropuit waren om hem te pakken, als ze een camera in de auto hadden geplant... Maar waarom? Shakir kon zich niet voorstellen dat iemand zo veel moeite zou doen om hem te pakken voor drieënhalve gram cocaïne. Terwijl Zuid-Dallas een openlucht-drugsmarkt was.

'Dude,' mompelde Jake in zijn oor. 'Katrina had gelijk. Ik bedoel, dat is honderd procent tiptop spul. Vat je me?'

Shakir vroeg zich af waarom advocaten door cocaïne opeens straattaal gingen gebruiken.

'Geef me je nummer.'

Shakir was er nog niet klaar voor om met deze man op vriendschappelijke voet om te gaan. 'Ik ben hier elke donderdag en zondag.'

Op zondag kwam Jake weer langs voor een 8-ball. De zondag daarop ook. Maar de zondag daarna niet. Jammer. Klanten die vijfhonderd piek per week uitgaven waren niet makkelijk te vinden.

Toen was Jake terug. Op een donderdag, vroeg op de avond, net negen uur. Hij droeg een wit shirt afgezet met pailletjes. Jawel, pailletjes. Hij had twee vrouwen bij zich, een blondine en een brunette, in jurken gepropt die nauwelijks hun kont bedekten. 'Dude. Dit zijn Amber en Lacey.' Hij praatte een beetje met dubbele tong.

'Riley,' zei het blondje. 'Niet Lacey.' Ze glimlachte alsof het haar koud liet. Jake haalde een geldclip barstensvol briefjes van honderd tevoorschijn,

haalde er één uit en slingerde het van zich af. Ze keken ernaar terwijl het naar de vloer dwarrelde. ‘Dames, ga wat drinken.’ Hij sloeg een arm om Shakirs schouders. ‘Jij, loop even mee.’

Buiten, in westelijke richting, loeiden sirenes. Shakir probeerde het gevoel van zich af te zetten dat ze voor hem waren bedoeld.

‘Ik heb vanavond iets meer nodig. Twee ounce.’

Twee ounce zou zelfs voor de grootste cocaïneverslaafde wekenlang voldoende zijn, en het feestje kon eindigen met een hartaanval. Shakir wist ook dat volgens de wet in Texas het verkopen van minder dan vier gram cocaïne een derdegraads misdrijf was. Bij meer dan vier gram werd het tweedegraads.

Een 8-ball viel net onder de grens van vier gram. Twee ounce – zesenvijftig gram – niet. In de vier jaar dat hij dealde had Shakir pas één keer eerder die hoeveelheid verkocht, aan de cardioloog. De man zei dat hij vijf weken op vakantie ging. *Ik kom liever niet midden in de Grand Canyon zonder te zitten.* Hij wreef over zijn loopneus. Toen wist Shakir dat de arts op een afkickcentrum afstevende. Of erger. Het probleem met cocaïne was dat je beste klanten uiteindelijk naar de kloten gingen.

‘Voor wie is het?’

‘Een feestje van deze meisjes. En hun vrienden. En toen bedacht ik dat ik tegelijk kon meenemen wat ik voor het weekend nodig heb. Misschien met een beetje kwantumkorting, als je begrijpt wat ik bedoel.’

‘Nee.’

‘Als vriendendienst. Kom meefeesten, als je wilt...’

‘Vergeet het maar.’

‘Eén ounce? Wil je dat ik smEEK, Adam?’

Shakir veranderde opeens van gedachten. Eén of twee ounce maakte geen verschil; in beide gevallen ging het om een tweedegraads misdrijf. Hij kon of Jake laten vallen of zijn geld aanpakken. En hij wilde hem nog niet laten vallen. ‘Twee ounce. Oké. Maar geen korting. Vierduizend.’ De prijs van zestien 8-balls. En hij zou het meer versnijden dan normaal. Ruim tweeduizend verdienen voor een paar minuten werk.

‘Ik dacht meer aan tweeëntwintig-, vierentwintighonderd.’

‘Ga dan maar naar je vroegere dealer.’

‘Vijfendertig. Maar dan wel nu. Ik bedoel nu meteen.’

Bij de afvalcontainer achter de kroeg telde Jake vijfendertig briefjes van honderd dollar uit.

‘Geef me je sleuteltjes. Ik ben zo terug.’ Shakir wist eigenlijk niet waarom hij Jake nog steeds tergende, behalve dat hij de man niet mocht.

‘Pak je eigen auto. Wees geen boer.’

Wees geen boer? Een vreemde uitdrukking. Later – helemaal aan het eind – zou Shakir zich dat herinneren. Maar op dat moment, achter de kroeg, in de stank van het kroegafval, ergerde hij zich er alleen maar aan. ‘Sleuteltjes of geen deal.’

Shakir woonde samen met een rasechte Perzische kat die hij Base – zoals in freebasen – had genoemd, in een huis met één verdieping in Oost-Dallas. Hij betaalde de hypotheek elke maand met postwissels. Zijn weegschaal stond in de keuken – er was niets illegaals aan een weegschaal – en hij bewaarde zijn voorraad in een muurkluis. Base zeurde om melk terwijl Shakir negenenvertig gram cocaïne en zeven gram mannitol afwoog. Een zeven-achtste versnijding was redelijk. Hij deed een mondkapje voor, mengde de poeders en goot het witachtige mengsel in een plastic broodzakje.

Zijn hart bonsde toen hij het zakje in het handschoenenkastje van de Audi legde. Hij nam een risico zonder goede reden. Misschien had hij er genoeg van om cocaïne per gram te verkopen aan snotterende elektromonteurs. Was hij zijn marginale leventje zat.

Hij haalde de kroeg niet eens. Drie straten vanaf zijn huis doemde een grote zwarte SUV achter hem op met flitsend rood en blauw licht in de grille. Hij overwoog om plankgas te geven. Toen verscheen er een tweede SUV naast de eerste. Chevrolet Tahoes, gloednieuw en dreigend ogend. Alles aan deze operatie was duur en nieuw. Shakir vroeg zich af waaraan hij die aandacht verdiende.

Hij reed naar de kant, stopte en liet het raam zakken. Hij boog zijn vingers om het stuur alsof hij eraan vastgeketend zat. Het verkeer reed langs hem heen, bestuurders keken naar hem. Normale mensen met normale, saaie levens. Kon hij het op een akkoordje gooien, zich naar hun wereld terugpraten? Maar het idee om bij zijn volgende koop bij de Downside D Homeboys, zijn leveranciers, een zender te dragen vond hij angstiger dan de gevangenis.

De tweede Tahoe parkeerde voor de Audi, bumper aan bumper zodat hij ingesloten was. Twee mannen stapten uit de SUV achter hem. Ze droegen een zwart T-shirt, een spijkerbroek en een pistool op de heup. Hun penning bungelde aan een ketting om hun hals. Shakir vroeg zich af of ze van

de plaatselijke politie waren. Nee, waarschijnlijk DEA. Door wat hij van de politie van Dallas had gezien wist hij dat die er graag een show van maakten als ze iemand arresteerden. Ze gebruikten nooit een politieauto als ze een SWAT-team konden inzetten. Deze mannen leken relaxed.

De narcoticarechercheur aan de bestuurderskant kwam naar hem toe lopen. Hij was blank, had gemillimeterd haar en net zo'n pokdalige huid als Jake. Het hadden broers kunnen zijn.

'Meneer Shakir. Ik ben agent Emery Reed van het Federal Bureau of Investigation.' Hij klonk zelfs net als Jake. Shakir herkende het accent niet, maar het was niet Texaans. Hij klapte zijn portefeuille open om Shakir zijn legitimatie te laten zien.

FBI? Niet DEA?

'Ik weet dat dit niet uw auto is. U kunt me vertellen waar we het spul kunnen vinden, of we halen er een hond bij, nemen de auto in beslag en voegen autodiefstal toe aan de aanklacht wegens drugsbezit.'

Shakir besepte dat dit niet het moment was om zich te beroepen op zijn grondwettelijk recht. 'Handschoenenkastje.'

De andere agent, een beer van een vent, stak zijn in een handschoen gestoken hand in het kastje en haalde het zakje tevoorschijn.

'Volgende vraag. Vuurwapens?'

Shakir schudde zijn hoofd.

'Oké. Laten we een stukje gaan rijden.'

'Ben ik gearresteerd?'

De agent haalde een telefoon uit zijn zak, hield die schuin zodat Shakir naar het scherm kon kijken: een met een telelens gemaakte foto van Jake die Shakir geld gaf. De afvalcontainer maakte de verfoeilijkheid van het beeld compleet. 'Als je niet meegaat wel.'

Ze fouilleerden hem en zetten hem achter in hun Tahoe, achter een afscheiding van dik gaas, maar ze deden hem geen handboeien om. Hij veronderstelde dat ze hem naar het FBI-hoofdkantoor in Dallas zouden brengen, ten westen van de binnenstad. In plaats daarvan reed de Tahoe naar het zuiden. De straten oogden gaandeweg voornamelijk arm en zwart, met helder verlichte kiprestaurantjes en autodealers, hun spandoeken met de tekst ZONDER AANBETALING hingen slap in de avondlucht. Vlaggen voor een verliezend team. De bestuurder leek precies te weten waar hij naartoe ging, gps was niet nodig.

Na een kwartier reed de SUV een garage van stalen golfplaten in. Binnen leidden de agenten Shakir naar een kamer zonder ramen, leeg op stalen stoelen en een tafel na, met surveillancecamera's in de hoeken van het plafond. Reed stopte Shakirs portefeuille, sleutels, telefoon en de briefjes van honderd in een plastic zak. De tweede agent pakte de zak en verdween ermee.

'Ahmed Shakir,' zei Reed. 'Je gelooft het misschien niet, maar dit is je geluksdag. Je vraagt je waarschijnlijk af waarom wij je hebben opgepakt, niet de DEA. Waarom je hier zit en niet op ons kantoor. Je denkt misschien dat we je een kunstje gaan flikken.'

Shakir zei niets. Hij zat al diep genoeg in de nesten.

'De cocaïne laat ons koud. Wat ons betreft, de strijd tegen drugs... Nou, drugs hebben gewonnen. We werken niet eens vanuit Dallas. Onze standplaats is Houston, afdeling CT. Contraterrorisme. We zijn geïnteresseerd in je neef. Je achterneef om precies te zijn.'

Nu begreep Shakir het. 'Gamal.'

'De enige echte Gamal el-Masry.'

Shakir en el-Masry waren als kind naar de Verenigde Staten gekomen, in de jaren negentig van de vorige eeuw, vóór 11 september, toen Arabieren uit de middenklasse nog kans maakten op een Amerikaans visum. De gezinnen belandden in Dallas. De uit Caïro afkomstige families voelden zich onmiddellijk thuis in de hitte in Noord-Texas. Als kinderen waren ze heel close geweest, allebei de oudste zoon van een humeurige vader. Ze hadden dikwijls hun blauwe plekken met elkaar vergeleken.

Maar ze waren uit elkaar gegroeid. Terwijl Shakir 8-balls dealde, reed el-Masry voor Uber. Hij had een vrouw, die nooit zonder hoofddoek de deur uit ging, en drie dochttertjes. Hij was een regelmatige bezoeker van de Masjid al-Sunni, een moskee in Cedar Crest. De in Saoedi-Arabië getrainde imam predikte dat Allah niet tevreden zou zijn totdat de wereld zou leven volgens de wetten van de Koran. Om de zoveel tijd vroeg el-Masry Shakir om samen met hem te bidden. Shakir vond altijd excuses om niet mee te gaan. Met het oog op zijn beroep bleef hij liever buiten Allahs gezichtsveld. Hij vastte wel altijd tijdens de ramadan, voornamelijk om te bewijzen dat hij dat kon.

Ondanks hun onderlinge verschillen zag Shakir el-Masry en zijn gezin een paar keer per jaar. Ze waren ook vrienden op Facebook. El-Masry poste dikwijls nieuwsberichten over Amerikaanse bommen die in Syrië burgers doodden. ZO ALLAH HET WIL ZULLEN DE KAFIRS HIERVOOR BOETEN!!!

De tweede agent kwam terug met een manillamap in zijn hand.

‘Wanneer is de laatste keer dat je Gamal hebt gezien?’ vroeg Reed.

‘Een maand of twee geleden.’

‘Je weet hoe hij over de Verenigde Staten denkt?’

‘Ik heb zijn Facebook-pagina gezien.’

‘Hoe zit het met terrorisme? Heeft hij iets gezegd over dat hij zelf een aanslag wil plegen? Denk goed na.’

‘Nee.’ Maar de mogelijkheid schokte hem minder dan hij zou hebben verwacht. El-Masry was opvliegend. Shakir had een keer gezien dat zijn vrouw een blauw oog had. Ze had gezegd dat ze was gevallen, door haar eigen schuld.

‘Heb je zijn Twitter-feed gezien? Daar schrik je van.’

‘Ik heb nog nooit op Twitter gezeten.’

‘Dat doe je goed,’ zei Reed met een grijns. Shakir had meteen al een hekel aan die grijns.

De tweede agent haalde foto's uit de map en schoof ze naar Shakir toe. Twee knappe Egyptenaren, lang en mager. ‘Die heb ik bij Gamal gezien. Broers, toch?’

‘Rashid en Nassir Fardous. We maken ons zorgen om je neef en zijn vrienden. Ze hebben online gevaarlijke mensen benaderd. Geld ingezameld voor islamitische liefdadigheidsinstellingen die banden hebben met terreurgroepen. Die moskee... minstens één man die daar komt is in Syrië beland.’

Reed keek Shakir strak aan tot Shakir niet meer tegen de stilte kon. De stilte en Reeds pokdalige gezicht. Shakir had altijd gedacht dat FBI-agenten mooi moesten zijn. ‘Heeft Gamal iets gedaan? Behalve dat online-gedoe?’

Reeds glimlach onthulde een mond vol kronen. ‘Nog niet. Dat staat op het punt te veranderen.’

Het drong langzaam tot Shakir door wat Reed daarmee bedoelde.

‘Jullie willen dat ik mijn neef in de val laat lopen.’

‘Gewoon dat je hem helpt te doen wat hij wil. Nu ga ik praten en jij luisteren. Bewaar je vragen voor later.’ Het volgende halfuur zette Reed het plan van de FBI uiteen.

Jij gaat naar Gamal en vertelt hem dat je het licht hebt gezien. Je bent op een Walmart-parkeerterrein door een paar gasten in elkaar geslagen. Ze scholden je uit voor smerige Arabier en bezorgden je een paar gebroken ribben. Je bent echt pislink... Of je hebt een droom gehad die je ervan overtuigde dat je je leven moest beteren zodat je niet voor eeuwig in het vuur zou branden. De

Profeet was dol op dromen, nietwaar? Hoe dan ook, je bent klaar voor actie. Je weet dat hij dat ook is... En – is dat boffen of niet? – door je zakelijke activiteiten ken je mensen die mensen kennen. Je makkers willen je graag helpen. AK's, kogelvrije vesten, zodat jullie het een tijdje vol kunnen houden als de politie verschijnt...

Jij, Gamal, Rashid en Nassir kiezen een doelwit, een grote menigte, oudejaarsavond in de binnenstad, bijvoorbeeld, ik zeg maar wat, en jullie oefenen, verkennen de locatie... We voorzien je van een zendertje, geen goedkoop ding, niet iets wat ontdekt kan worden, en je kan zelfs gebruikmaken van een oude schietbaan ten oosten van de stad, die we hebben gekocht, waar we ook zendertjes hebben geïnstalleerd... We hebben geen kilometer geluidsband nodig, maar net genoeg dat het duidelijk is dat iedereen meer dan bereid was... Jij maakt zelfmoordvideo's, gaat tot het uiterste, alsof het echt gaat gebeuren... Wij kijken de hele tijd toe, net op tijd duiken we op en pakken we ze op...

Voilà! Ahmed Shakir, Amerikaanse held. Ze maken een film over je, beste vriend. The Muslim Who Came in from the Hot. Heb je vragen?

'Ik moet dus mijn eigen neef erin luizen?'

'Om te voorkomen dat hij onschuldige mensen doodt.'

'Zo is Gamal niet.'

'Dan heeft hij niks te vrezen.'

'Hij zal niet geloven dat ik daarvoor in ben.'

'Jawel. Om dezelfde reden dat je Jake vertrouwde, terwijl je hem nooit een lijntje hebt zien snuiven, waar of niet?'

Reed had gelijk. Hoe had hij zo stom kunnen zijn? 'Het is uitlokking.'

'Dat is het niet. Laat de wet maar aan advocaten over. Daarom spelen we het spel helemaal tot het eind, om te bewijzen dat iedereen bereid was om het te doen. Niemand wordt in de val gelokt om rond te gaan rijden met AK's en dozen munitie.'

'Ik begrijp nog steeds niet waarom het zo ver moet gaan. Tenzij...' En toen begreep Shakir wat Reed hem niet vertelde. 'Je wilt er een show van maken. Hoe weinig het maar scheelde. Al die mensen die naar CNN kijken laten zien wat een puik werk de FBI heeft geleverd.'

'Ik raad je aan om je op je eigen rol hierin te focussen, Ahmed.'

'Moet ik getuigen?'

'Daar kunnen we niet omheen. Maar nu komt het mooiste. Dat incidentje van vanavond... dat verdwijnt. Ik bedoel voor honderd procent. Geen aanklacht, geen schikking, het is nooit gebeurd.'